

„Originální hlas
v šedi současné krimi.“
- MICHAEL CONNELLY

Chladný den pro vraždu

PŘÍPAD PRO KATE SHUGAKOVOU

DANA STABENOW

Chladný
den pro
vraždu

Chladný den pro vraždu

DANA STABENOW

Přeložila Alžběta Lexová

MYSTERY PRESS

2019

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Dana Stabenow, 1992

Translation © Alžběta Lexová, 2019

Cover © Jan Matoška, 2019

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2019

ISBN 978-80-7588-127-4 (pdf)

*Danu Stabenowovi,
mému osobnímu vzdušnému taxikáři
a pyrotechnickému poradci*

Jedna

Dopoledne se na jihu objevil černo-stříbrný sněžný skútr. Řidičova huňatá obočí, ještě hustší plnovous a kožešinu kolem kapuce pokrývala jinovatka z jeho dechu. Byl to mohutný muž, kterému na velikosti ještě přidávala péřovka, oteplováky, kožešinové sněhule a tlusté kožešinové rukavice. Usmíval se, ačkoli vyceněné zuby připomínaly spíš zvířecí škleb. Vypadal by jako John Wayne ve filmu *Na sever Aljašky*, který se nadšeně žene za svým zlatým dolem jihovýchodně od města Nome, kdyby John Wayne nakupoval oblečení značky Eddie Bauer.

Muž za ním byl oproti němu zhruba poloviční, křečovitě se držel sedadla a kolem kapuce žádnou kožešinu neměl. Jeho tvář připomínala sinalou masku pokrytou tenounkou vrstvou námrazy. Měl na sobě kombinézu, tak o tři čísla větší, než běžně nosil, a z dlouhých nohavic mu vykukovaly špičky lakýrek. Neusmíval se. Tvářil se jako Sam McGee z Tennessee předtím, než ho nacpali do pece, v níž ho upálili.

Krajinou se nesl řev skútru a narušoval klid arktického prosincového rána. Vyděsil losa, který postával u hloučku tenkých

bříz a z jedné z nich okusoval kůru. Bobřici zahnal zpět do doupěte, až z ní zbyla jen rozmazaná hnědá šmouha. Orla bělohavého, usazeného na vrcholku nedalekého smrku, vytrhl ze spánku. Dravec oba muže zpražil nevlídným pohledem. Obloha byla křišťálově jasná, jako bývá v zimě jen daleko na severu: světlá, průzračná, bez mraků a barev. Rozeklané vrcholky hor na východě teprve lemovaly první paprsky svítání, ačkoli bylo už dávno po deváté ráno. Pod olšemi, smrky a topoly se vršily závěje sněhu. Všechny stromy s výjimkou smrků byly holé a bez listů, a dokonce i zelené smrkové jehličky vypadaly toho rána úplně černé.

„Musím si odskočit,“ zaječel muž vzadu řidiči do ucha.

„Tady bych vám to neradil,“ zahulákal na něj řidič přes buřácení motoru.

„Proč ne?“ nechápal pasažér a z tváře se mu ulomil kousek tenkého ledu a sklouzl dolů.

„Sníh je tu hlubší, než se zdá, zahučel byste do něj až po hlavu a už se nevyhrabal. Vydržte, je to jen kousek.“

Stroj u jednoho hloučku stromů se smykem zatočil a pasažér se chytil ještě křečovitěji a cosi si pro sebe zabrblal. Mohutný muž se zeširoka zakřenil.

Zničehonic se ocitli na mýtině a řidič přibrzdil tak prudce, až to s druhým mužem trhlo vpřed. Když se znovu napřímil a rozhlédl, jeho první reakcí byla nevíra. Zimní scenérie, jež se před ním rozkládala, byla až moc bezchybná, uspořádaná, až moc dokonalá na to, aby existovala ve světě plném chybných, neuspořádaných a nedokonalých lidí.

Srub na mýtině se choulil na okraji třicetimetrového srázu, svažujícího se k řece Kanuyaq. Na druhém břehu se krajina

prudce zvedala k ostrým vrcholům Quilackých hor. Srub, který vypadal spíš jako přírodní útvar než obydlí vybudované lidskýma rukama, se nacházel ve středu půlkruhu dalších budov. Nalevo a trochu stranou stála latrína, vysoká, strohá a funkční. Prohlubně kolem ní prozrazovaly, že ji majitelé srubu během let více než jednou přesunuli, což muži na skútru poskytovalo určitou představu o tom, jak dlouho tady někdo žije. O kousek dál viděl garáž s dílnou a za otevřenými vraty zahlédl sněžný skútr, malou dodávku a spoustu náradí. Pohled na tyto výtvarné dvacátého století ho uklidňoval. Vedle srubu stála vyvýšená plošina na tucet dvousetlitrových barelů nafty, vyskládaných naležato na sobě. Napravo na srub navazoval skleník s průsvitnými panely pokrytými námrazou. Půlkruh doplňovala venkovní spíž postavená na třímetrových dřevěných sloupcích. O jediná dvířka se opíral úzký žebřík.

Mezi stavbami se táhly s téměř chirurgickou přesností odházené cestičky ve sněhu, které jednotlivé součásti usedlosti propojovaly dohromady. Celý půlkruh se tísnil mezi úhlednými sněhovými valy vysokými jako živý plot. Jedna stezka vedla přímo k hromadě naštípaného a pečlivě poskládaného dříví, jež dle mužova odhadu zabírala plochu zhruba pěti metrů čtverečních. Vedle ní se vršila druhá hromada ještě nezpracovaných kusů a špalek na štípaní.

Mimo cestičky sníh nenarušovaly žádné šlápoty. Zdálo se, že tu majitelka usedlosti moc často návštěvy nemívá.

Oslnivý lesk dřeva na budovách napovídal, že si někdo každý rok dává práci s novým nátěrem. Na žádné ze střech nechyběla ani taška. Zato tu chyběly obvyklé hromady ojetých pneumatik, které by se ještě k něčemu mohly hodit, odřezky a kousky

dřeva, staré bedny, z nichž by se daly udělat police, staré plechovky na zachytávání vody, i prázdné, rezavějící barely od benzínu. Bylo to až pozoruhodně civilizované a ne-aljašské. Měl podezření, že jakmile roztaje sníh, tráva se tu neodváží vyrůst výš než na dva centimetry a rajčata ve skleníku si dobře rozmyslí, aby každou větvičku neobtěžkala méně než dvanácti plody. Zcela nečekaně ho přepadl pocit, jaký jindy nemíval, pocit, že sem vůbec nepatří, a náhle si začal přát, aby si před touto poutí býval sehnal péřovku a sněhule, typickou zimní uniformu všech obyvatel aljašské buše. Alespoň by byl lépe připravený na setkání s Jackem Londonem, který ve srubu před ním nepochybně píše další *Volání divočiny*, s nímž by mohl mučit nesčetné generace mladých Aljaščanů. Nepřekvapilo by ho, kdyby se tu před ním zjevil Samuel Benton Steele ve svém charakteristickém rudém kabátě jízdni policie s ještě charakterističtějším kloboukem. Stačilo by se ohlédnout a spatřil by legendárního Soapyho Smithe, jak před Steelem prchá do dále.

Konečně mu došlo, že zírání s otevřenými ústy, a tak je s cvaknutím zavřel a dumal nad tím, jakou červí dírou se sem dostali a jestli se jim někdy podaří vrátit zpět do jejich století.

Řidič vypnul motor. Na krajinu se sneslo tíživé ticho a druhého muže na okamžik zcela ochromilo. „Chybí tu už jen polární záře,“ blábolil nervózně. „Pak bychom to celé mohli namalovat na rýžovací pánev a prodat ji za dvacet babek.“

Řidič se zakřenil.

Pasažér se zhluboka nadechl, až ho ledový vzduch zaštípal v plicích. Samým překvapením zakašlal. „Takže tady bydlí?“

„Jo,“ přikývl mohutný muž a jeho hlas se dunivě nesl nad mýtinou. Vzápětí, jakoby na potvrzení jeho slov, práskly dveře

srubu. Pasažér povytáhl obočí a z tváře mu sklouzl další plátek popraskaného ledu.

„Alespoň víme, že je doma,“ konstatoval řidič nevzrušeně a slezl ze skútru.

„Co to u všech ďasů je?“ vyhrkl druhý muž a jeho tvář ještě o odstín zbledla.

Řidič se zadíval na obrovské šedé zvíře, s hrubou srstí a huňatým ocasem, které se k nim tiše a zahloubaně blížilo. „Pes,“ odpověděl lakonicky.

„Pes?“ opáčil druhý muž a marně se pokoušel odtrhnout pohled od zneklidňujících žlutých očí. Zašátral v kapse, dokud prsty v rukavicích nenahmatal povědomou rukojeť policejní osmatřicítky. Když znovu vzhlédl, zjistil, že ho ty žluté oči přemýšlivě sledují. Seděl jako přikovaný. „Mně to připadá spíš jako vlk,“ promluvil konečně a zoufale se snažil napodobit ležérní postoj svého průvodce.

„Ale prd,“ odfrkl si řidič a natáhl vpřed ruku s pokrčenými prsty. „Jenom z půlky. Nazdárek, Obludo, jak se vede, holka?“ Fena k němu zvedla čumák, dvakrát opatrně začenichala a kýchlá. Zlehka zakývala ocasem. Zatěkala pohledem mezi oběma muži a jako by povytáhla obočí. „Nabídněte jí ruku,“ pobídl ho řidič.

„Cože?“

„Dejte ruku v pěst, dlaní dolů, a natáhněte ji před sebe.“

Druhý muž polkl, v duchu se smířil s nevyhnutelnou amputací a poslechl. Obluda ruku očichala a potřetí si muže podezřívavě prohlédla. Chvilí se nic nedělo a on jen doufal, že si jeho přerývaný dech nevyloží jako známku agrese. Potom ale fena ustoupila na stranu, jako by se je chystala doprovodit ke dveřím stavení.

„Támhle je kadibudka,“ oznámil řidič a ukázal na ni prstem.

„Cože?“

„Říkal jste, že potřebujete na malou.“

Muž sklouzl očima ze psa na latrínu a pak zpět na psa. „Není to tak akutní.“

„Tomu říkám uvítací výbor,“ konstatoval, jakmile se ocitl v bezpečí srubu, za zavřenými dveřmi.

„Můžu vám nabídnout něco k pití?“ Měla zvláštní hlas, hlasitější než šepot, ne tak tichý, aby se dal považovat za vrčení, a současně bolestivě skřípavý, jako tupá pila prodírající se starým cementem.

„Dám si, co tu máte. Whisky, vodku, první lahev, co vám přijde pod ruku.“ Pasažér se svlékl z obrovské kombinézy, pod níž se ukrýval pruhovaný oblek s vestičkou, kravatou a zlatými hodinkami na řetízku, který se napínal přes malý, kulatý pupek, s nímž zápolil už od puberty.

Na okamžik se zarazila a zhodnotila jeho upravený zevnějšek pohledem, který znepokojivě připomínal pohled psa před srubem. „Kávu?“ zeptala se. „Nebo můžu připravit limonádu.“

„Kafe bude stačit, Kate,“ prohlásil řidič. Kravaťák by se nejradši rozplakal.

„Je na kamnech.“ Kývla bradou. „Hrnky, lžičky a cukr jsou na polici nalevo.“

Mohutný muž se na ni usmál. „Vím, kde máš hrnky.“

Úsměv neopřetovala. Poněkud prudce se otočila zpět k díži na těsto.

Hrnky byly prosté kousky z bílého porcelánu a káva chutnala jako nektar a ambrózie. U druhého šálku už kravaťák rozmrzl natolik, že znovu dokázal vklouznout do své obvyklé role. Pozorně se rozhlédl po místnosti.

Interiér srubu byl stejně úhledný jako prostor venku, možná i o něco úhlednější, dost na to, aby ho z té preciznosti bolely zuby. Připomínal mu kajutu na plachetnici patřící pedantskému starému mládenci. Každá věc měla svoje místo a bůh chraň toho, kdo by se je odvážil být jen o centimetr posunout. V koutech tiše syčely petrolejové lampy, díky nimž byl srub, na rozdíl od svých potemnělých, zakouřených soukmenovců v aljašské buši, dobře osvětlený. Dřevěné stěny byly ohlazené a nalakované. Přízemí, nějakých dva a půl metru čtverečních, sloužilo jako obývací pokoj, jídelna a kuchyně dohromady a po úzkém žebříku se dalo vylézt do podkroví, kde se v šeru zakřivené střechy nacházela nejspíš ložnice. Celou usedlost odhadoval na maximálně sto metrů čtverečních celkem a musel uznat, že se mu líbí, jak Kate s prostorem naložila.

Střední část levé stěny zabírala naftová kamna a přímo naproti nim se nacházela kamna na dřevo, obojí funkční a v chodu. Na naftových kamnech stála modrá emailová konvička na kávu, zatímco na obrovské plotbě kamen na dřevo stoupala pára z dvoulitrové varné konvice a na zdi za nimi visela plechová vana. Od dveří k naftovým kamnům se táhl dlouhý pult, v němž bylo zasazené mělké umyvadlo s pumpou, a nad ním i pod ním stály na policích úhledné řady talířů, hrnců, pánví a konzerv. Ve vzdálenějším levém rohu vedle naftových kamen spatřil malý čtvercový jídelní stůl s vybledlým červeno-bílým kostkovaným igelitovým ubrusem. Byly u něj přistrčené dvě dřevěné židle, staré, ale bytelné, a na horní polici leželo půltuctu balíčků karet, pokerové žetony a krabice se scrabble. Celou zadní stěnu lemovala vestavěná lavice s molitanovým polstrováním, potaženým tmavě modrou látkou. Na policích nad ní

se nacházel magneták na baterky a seřazená sbírka magnetofonových kazet. Některá jména umělců přečetl nahlas. „Peter, Paul and Mary, John Fogerty, Jimmy Buffet,“ řekl a otočil se k ní s přátelským úsměvem. „Největší američtí filozofové. Budeme si rozumět, slečno Shugaková.“

Vypadala naprosto klidně, ale když se k němu otočila od rozdělaného chleba a bez úsměvu si ho znovu změřila od hlavy k patě, v hnědých očích se jí zalesklo cosi nespoutaného. Sjela pohledem nablýskané lakýrky, oblek jako ze škatulky a dokonale uvázanou kravatu a on musel přemáhat touhu zkontrolovat, jestli nemá náhodou rozepnutý poklopec. „Netušila jsem, že je to nutné,“ prohlásila netečně a obrátila se zpět k pultu.

Kravaták se podíval na svého průvodce, jehož výraz byl snad ještě nečitelnější než Katein. Potom pokrčil rameny a pokračoval v prohlídce. Stěnu mezi dřevěnými kamny a dveřmi, podél další stěny místnosti, pokrývaly police přetékající knihami, od podlahy až ke stropu. Zvědavě přešel prstem po několika vazbách a objevil *Hotel New Hampshire*, vmáčknutý mezi *Tmavomodré sbohem* a *Občana galaxie*. Ohlédl se po ženiných nevstřícných zádech a otevřel útlý svazek. Mnoho stránek mělo ohnuté rohy a podél okrajů někdo drobným, úhledným, avšak naprosto nečitelným rukopisem vepsal tužkou poznámky. Zavřel knihu a pak ji nechal přirozeně rozevřít a začel se do básně o muži, který kvůli pojistce spálil vlastní dům, aby si mohl koupit teleskop. Na té stránce žádné poznámky nebyly, jen nejasná ozvěna prstů přejíždějících po jednotlivých slovech na ohmataném papíře. Vrátil knihu zpět a prohrábl struny zaprášené kytary na vedlejší polici. Byla rozladěná. Už velmi dlouho.

„Hej.“ Žena ho propichovala tvrdým pohledem. „Nesahat.“

Spustil ruku. Ticho v roubence mu bylo nepříjemné. Obyvatelé aljašské buše ho zatím vždycky vítali s nadšením, v zimě i v létě, pokud tedy na léto nebyli pryč. Obzvláště na odlehlých usedlostech, jako byla tato.

Otočil se a poprvé si pořádně prohlédl ženu, které byl lhostejný natolik, že se ho nezeptala ani na jméno. Ženu, která ještě před čtrnácti měsíci patřila k největším hvězdám vyšetřovacího týmu státního návladního v Anchorage. Měla nejvyšší podíl usvědčených podezřelých v historii úřadu. Kdykoli se její jméno objevilo na seznamu svědků obžaloby, házeli obhájci obviněných ručník do ringu a doporučovali svým klientům, aby přiznali vinu a uzavřeli s návladním dohodu. FBI se ji pokoušela třikrát naverbovat. Třikrát odešli s prázdnou.

Dvacet devět nebo třicet, hádal, což by tak odpovídalo, pokud by po vysoké prošla ročním tréninkem a pak začala hned pracovat pro Morgana. Metr padesát dva, víc ne, a nanejvýš padesát kilo. Měla snědou pleť, zvědavé světle hnědé oči mírně zkosené nahoru ke spánkům a vysoké, ploché lícní kosti typické pro její lid. Tvář jí lemoval vodopád černočerných rovných vlasů, červená flanelová košile se mírně napínala v ramenou a na nadrech a džíny měla na zadku a kolenou ošoupané od častého nošení. Pohybovala se jako kočka, ladně a mrštně, obezřetně a současně sebejistě. Napadlo ho, jestli by byla jako kočka i v posteli, ale pak si vzpomněl na manželku a na to, jak těsně minule unikl rozvodu, a rychle svou představivost zkontroloval. Stejně by nejspíš nedostal příležitost zkusit štěstí, soudě dle napětí, jaké se vznášelo mezi ní a jeho průvodcem.

Sklonila se k pytlí s moukou na zemi, aby z něj nabrala další hrnek, a límeček košile se jí na okamžik rozhalil. Kravaťák ostře zalapal po dechu. Na krku měla jizvu, ošklivou, zakřivenou a stále zarudlou. Táhla se jí přes celé hrdlo, téměř od ucha k uchu. To vysvětluje její hlas, pomyslel si otřeseně. Proč nevyhledala plastického chirurga, který by to spravil? Nebo alespoň odstranil zjizvenou tkáň a výrazně jizvu zmenšil? Všiml si, že ho mohutný muž sleduje s varováním v modrých očích, proto se zase odvrátil.

Jí však jeho reakce neunikla. Přimhouřila oči a zvedla ruku, jako by si chtěla zapnout knoflíček u krku, ale pak zaváhala a zase ji nechala klesnout. „Co chceš, Jacku?“ vyštěkla.

Dlouhánova metr devadesát vysoká, odhadem stokilová postava s zuchnutím dosedla na gauč, který v protestu hlasitě zasténal. Poklidně upil kávy a otřel si hustý černý knír. Péřovku pověsil na háček, aniž by ho musel zdlouhavě hledat, věděl, kde přesně na pravé polici stojí cukr a které místo na gauči je nejměkčí. Působil uvolněně, jako doma, napadlo kravaťáka. A Kate si to očividně myslela taky, protože se její plné rty stáhly do přísné linky.

„Jednotka v rezervaci ztratila jednoho rangera,“ oznámil jí dlouhán.

Posypala pult moukou a sáhla pro těsto v díži.

Dlouhán nevzrušeně pokračoval. „Pohřešuje se už šest týdnů.“

Zapracovala mouku do těsta a začala ho hníst. Přeložila ho na půlku, pak znovu a znovu. „Třeba jen zabloudil ve sněhové bouři a umrzl, tak jako většina.“

„Možná, ale nemyslíme si to.“

„My?“

„Tohle je Fred Gamble z FBI.“

Sjela kravaťáka pohledem od hlavy k patě a povytáhla koutek úst v úsměvu, který se ani zdaleka nedal považovat za přátelský. „Tak FBI? Vida, vida.“

„Požádal nás o pomoc, protože to tady spadá pod naši jurisdikci. Víceméně. A tak jsem z profesní zdvořilosti vyslal do terénu jednoho z našich vyšetřovatelů.“

Ženiny moukou pokryté ruce se na okamžik zastavily. Vyhlédla z okna nad umyvadlem a Gamble měl dojem, že chce něco říct, ale pak se beze slova vrátila k práci.

Dlauhán se zadíval do hrnku s kávou, jako by se v něm ukrývaly odpovědi na tajemství všehomíra. „Už dva týdny se mi neozval. Naposledy se hlásil z Niniltny, den po příjezdu.“

Zpracovala do těsta další hrnek mouky. „Proč po ztraceném rangerovi pátrá FBI?“ zeptala se a po chvíli ticha zamyšleně dodala: „Co je zrovna na něm tak zvláštního?“

Dlauhán věnoval jejím zádům nepatrný, pochvalný úsměv. „Jeho otec.“

„Co je zač?“

„Kongresman z Ohia.“

Nevesele se uchechtla, zavrtěla hlavou a cynicky se na kravaťáka ohlédla. „Ale, ale.“

„Jo.“

Gamble zatahal za kravatu, která ho náhle trochu škrtila.

„Takže jsi tam poslal vyšetřovatele,“ navázala.

„Ano.“

„Kdy? Přesně.“

„Před dvěma týdny a dvěma dny.“

„A ten se pohřešuje taky.“

„Ano.“

„A podle tebe nemohli oba zapadnout do sněhu a umrznout.“

„Ne. Ne když měl ten vyšetřovatel jediný úkol – najít rangera.“

„Možná zapadli do stejné závěje.“

„Ne.“

„Ne.“ Hnětla těsto a napjaté svaly v ramenou vypovídaly o potlačovaném vzteku. „A teď chceš, abych se tam vydala já.“

„Federálové si vyžádali toho nejlepšího. Doporučil jsem tebe. Řekl jsem jim, že se v rezervaci vyznáš líp než kdo jiný. Narodila ses tu, vyrostla jsi tu. Zatraceně, vždyť s půlkou místních jsi i pokrevně spřízněná.“

Zpražila ho nepřátelským pohledem, ale nehnul ani brvou. „Proč bych ti měla pomáhat?“

Pokrčil rameny, dopil kávu a vstal, aby si nalil další šálek. „Trucuješ tu už přes rok. A podle toho, co jsem venku viděl, jsi odsud od prvního sněhu nevytáhla paty.“ Nevzrušeně se jí zadíval do tváře. „Co dál? Uděláš smrkům manikúru?“

Hustá, rovná obočí se jí na čele spojila v jedinou linku. „Možná mám samotu ráda,“ odsekla. „A možná byste si měli dát odchod, abych se k ní mohla vrátit.“

„A možná,“ opáčil, „by se ti teď hodila trocha vzrušení. Pát-rání po dvou pohřešovaných chlápcích by ti alespoň poskytlo záminku promluvit si s lidmi. Nebo snad lovíš bobříka mlčení, Kate?“ Sice se tvářil jako ztělesnění klidu, ale z jeho hlasu číselá jízlivost.

Kateiny ruce strnuly uprostřed pohybu. Probodla ho ledovým pohledem. „Sni dál, Jacku. Mám svoje knihy a hudbu, ne-nudím se tady. Sem tam nastražím oka, vyrýžuju si trochu zla-ta a v sezóně svezu po Kanuyaqu pár turistů, takže na mizině

taky nejsem. Na podzim jsem tu provedla skupinku lovců a nechala jsem si zaplatit v naturáliích, takže spížírnu mám plnou. Hlady neumřu.“ Zacukaly jí koutky úst a následující slova pronesla se záměrnou krutostí. „A co dva týdny sem z města zajede Ken. Takže nejsem ani nadržená.“

Dlouhán zatnul zuby, ale pohledem neucukl. Gamble si neklidně poposedl a náhle si přál, aby se – legenda nelegenda – na výpravu na tohle bohem zapomenuté místo nevydal. Tíše si odkašlal.

„Poslyšte, vy dva,“ prohodil s pohledem upřeným na vlastní nehty, „mám dojem, že kdybych tu nebyl, vjeli byste si do vlasů, nebo na to rovnou skočili... nebo možná obojí. A možná byste přesně tohle potřebovali, ale mě v tuhle chvíli vaše osobní problémy ani za mák nezajímají. Chci jen, aby mi ctihodný Marcus A. Miller, zastupitel státu Ohio, přestal dýchat na krk. Takže co mi odpovíte?“

Ruměnc v jejích tvářích mohlo způsobit horko stoupající z kamen. Ještě chvíli se s dlouhánem měřili pohledy a pak se odvrátila a začala zuřivě hníst těsto. „Nemáš nic, co bych potřebovala nebo chtěla, Jacku, a o laskavosti mě nežádej. Neměl bys mi je jak oplatit.“

V kamnech na dřevo praskal oheň. Kate rozdělila těsto na jednotlivé bochníky a otevřela pec v naftových kamnech, aby zkontrolovala teplotu. Gamble vstal a potřetí si dolil kávu. Dlouhán se ošil a prohodil do ticha. „Toho pašeráka jsi pro Nimitna Corporation dopadla.“

Nějakou dobu neodpovídala. „To bylo něco jiného.“

„Kate...“

„Sklapni, Jacku. Prostě... prostě to neřeš. Dobře?“

Znovu se rozhostilo ticho. „Zaplatíme vám,“ nabídl Gamble opatrně.

Pokrčila rameny.

„Čtyři sta za den plus výdaje.“

Tentokrát se ani neobtěžovala zareagovat.

Dlouhán dopil kávu a označil Gambleovi, aby udělal totéž. Oba hrnky odložil do dřezu. Stál vedle ní, ale ani jednou se na ni nepodíval. Napumpoval do dřezu vodu, opláchl nádoby a uložil ho dnem vzhůru na odkapávač. Potom si osušil ruce a natáhl se pro péřovku. Než si ji oblékl, sáhl do největší kapsy a vytáhl z ní pomačkanou obálku, kterou hodil na stůl. Cestou ke dveřím se ještě jednou zastavil, ohlédl se na Kate, vězící až po lokty v těstě, a nenápadně se usmál.

„Jacku,“ zastavil ho hluboký, zastřený hlas.

Zarazil se před dveřmi.

„Kterého vyšetřovatele jsi tam poslal?“ zeptala se, přestože se nezdálo, že by ji odpověď zajímala. Jako by ji už předem znala.

Zvedl petlici a otevřel. „Dahla.“ Na chvíli se odmlčel a pak tiše dodal: „Měl s buší nejvíc zkušeností. Všechny ty soukromé túry, na které jsi ho vzala...“ Vyšel ven a přes rameno na ni houkl: „Na stole máš složku toho rangera. Ať dá Bobby vědět, až na něco narazíš.“

Gamble se na něj venku zadíval a už nedokázal dál přemáhat zvědavost. „Jak k té jizvě přišla?“ zeptal se. Jack se soustředil na startér skútru a neodpověděl. „Morgane,“ oslovil ho důrazněji Gamble. „Jak k té jizvě přišla?“

Druhý muž si povzdechl a dutě odpověděl: „V bitce na nože s pedofilem.“

Gamble vytřeštil oči. „Ježíši. Takže *table* část příběhu je pravdivá?“

„Jo,“ přitakal dlouhán s bezútěšným výrazem ve tváři.

„Ježíši,“ zopakoval Gamble. „Co se stalo?“

Jack odšrouboval uzávěr nádrže a zahoupal skútrelem dopředu a dozadu, aby viděl, kolik paliva mu zbývá. „Sociálka dostala anonymní tip na otce pěti dětí, který je měl údajně všechny pravidelně zneužívat. Zavolali nám. Kate to zajela zkontrolovat a přistihla ho při činu se čtyřletou holčičkou.“

Gamble zavřel oči a zavrtěl hlavou. „Zabásli jste ho?“

Morgan se natáhl za zadní sedačku skútru pro kanystr s benzinem a vyprázdnil ho do nádrže. „Je mrtvý.“

Gamble si dlouze povzdechl. „Aha.“ Ohlédl se na srub. Slunce už vyšlo, ale on přesto cítil chlad až do morku kostí. „Kdy k tomu došlo?“

„Před čtrnácti měsíci a třinácti dny.“ Dlouhán se na okamžik zamyslel a pak dodal: „A sedmi hodinami.“

Gamble povytáhl obočí. „Přesněji byste to nevěděl?“

Jackovi vystoupala do tváří červeň, ale to mohlo být i zimou. Neodpověděl.

Gamble nakrčil čelo. „To muselo být zhruba v době, kdy odešla z kanceláře návladního.“

„Zhruba.“

„Neschopenka?“

„Ne. Výpověď.“

Morgan zašrouboval víko nádrže a pořádně ho utáhl. Zvedl pohled k zavřeným dveřím srubu, před nimiž nehybně a v pozoru seděla Obluda a s nastraženýma ušima je bez mrkání propichovala žlutýma očima. „Další den odešla z nemocnice

a nožem, co tomu pedofilovi sebrala, mi připíchlá rezignační dopis na dveře.“

„Ježíši,“ zopakoval Gamble potřetí.

„Jo,“ přikývl Jack. „Hnus. Ostří bylo pořád celé od krve.“ Nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Takhle nakládat s důkazním materiálem. Aljašská policie jí to neměla prominout jen tak.“ Zíral na srub, jako by dokázal pohledem proniknout skrz stěny a vyhledat ženu ukrytou uvnitř. „Kdysi zpívala.“

Gamble vyčkávavě mlčel. Tohle byla první poznámka, kterou z Morgana nemusel obtížně páčit.

„Zná všechny místní popěvky,“ dodal Morgan tiše.

Gamble čekal, ale Morgan už nic neřekl. Nastartoval skútr a oba si na něj vylezli. Přes rachot motoru Gamble ještě křikl: „Takže?“

Morgan se ohlédl ke srubu. „Udělá to.“

Gamble si odfrkl.

„Udělá to,“ ujistil ho dlouhán. „Srolujte si nohavice té kombinézy až přes boty, jinak budete mít omrzliny. A příště si proboha vezměte pořádné sněhule.“ Odrazil se nohou od země a skútr vyrazil vpřed.

„Je to na vás, Jacku, ale neměli bychom tu práci přece jen zadat někomu jinému?“ naléhal Gamble. „Jste si jistý, že je vyrazí hledat?“

„Naprosto,“ opáčil Morgan, ačkoli se nezdálo, že by mu to dělalo radost.

Kate ve tři ráno probudily noční můry, v nichž ji pronásledovalo nekonečné procesí krvácejících dětí, které ji prosily, aby neublížovala jejich rodičům. Třásla se po celém těle, všechno

měla úplně propocené a hlasitě klela ve snaze přehlušit bušení krve v uších. Dospěla k rozhodnutí. Bylo jí jasné, že ji tyhle sny budou pronásledovat už navždy. Nikdy se jich nezbaví. Alespoň dočasně by však možná přízraky mohly nabrat jinou podobu, obviňovat ji z jiných věcí a propalovat ji vyčítavými pohledy z jiných důvodů. A to jí stačilo.

Dvě

Rezervace se rozkládala na ploše dvaceti milionů akrů, byla tudíž čtyřikrát větší než národní park Denali, a současně ji navštěvovalo méně než jedno procento turistů. Na severu a východě sousedila s Quilackými horami, pobřežním pohořím, které se táhlo podél hranice mezi Aljaškou a Kanadou. Nejvyšší vrcholky v průměru dosahovaly kolem čtyř tisíc osmi set metrů, a denalijskému šestitisícovému obrovi Mount McKinley se tak nemohly rovnat, přesto byly dost majestátní na to, aby pro turisty představovaly výzvu. V každém průsmyku vyplazovaly ledový jazyk kilometr tlusté a padesát kilometrů dlouhé ledovce, které sice ustupovaly, avšak jen velmi pomalu a neochotně. Na jihu se nacházel Aljašský záliv, na západě potrubí Transaljašského ropovodu, vinoucí se víceméně paralelně se silnicí a jedinou železniční tratí spojující sever s jihem. Na západě se krajina mírně svažovala a otevírala, zatímco na východě prudce stoupala do hor, kde pramenila řeka Kanuyaq, čtyři sta kilometrů dlouhá, včetně všech zákrutů a meandrů. V zimě zamrzala a v létě se měnila v široký, mělký proud plný lososů a vody z tajících

ledovců. Splavná byla jen méně než šest měsíců v roce. Okraj rezervace na pobřeží moře tvořil neprostupný prales smrků sitka, jedlovců, olší a „ďáblových holí“. S rostoucí nadmořskou výškou porost postupně řídł, až z něj nezbylo nic než keře hrozníku, skály a led.

Mezi těmi několika málo turisty, co do rezervace zavítali, se vyskytovali především lovci z jihu, Evropy, Asie a Afriky. Po ledovcích bloumaly ovce aljašské a sobi, kteří se courali z Aljašky do Kanady a zase zpátky. S přibývajícimi osadníkы bylo k vidění také stále více losů, ponořených až po břicho v mělkých jezerech a potůčcích, s tlamou plnou zeleně. V rezervaci dokonce žili i bizoni, kteří sem byli dovezeni v roce 1950 a během třiceti lety vzrostl jejich počet na sto třicet kusů. Na každých pětadvacet kilometrů čtverečních připadal jeden grizzly, což – jak se všichni shodovali – bylo více než dost. Vlci, rosomáci, kojoti, lišky, veverky, rysové, bobři, severoamerické i mořské vydry, ondatry, norci, svišti a zajíci, to vše z rezervace činilo ráj lovců. V každém potoku a přítoku řeky Kanuyaq se to jen hemžilo několika druhy lososů, bez nichž by se aljašský jídelníček neobešel. Plavali proti proudu, množili se a umírali, zatímco jejich potomci se vydávali na dlouhou pouť do Pacifiku, aby se nakonec opět vrátili a celý cyklus začal nanovo.

Mezi národním parkem Denali, Mekkou všech turistů, a touto rezervací, byl jen jediný zásadní rozdíl. Silnice.

V Denali jednu měli.

Do nitra rezervace vedla jediná cesta, drolící se pozůstatek čtyřicet let staré železnice, která kdysi sloužila Severní železniční společnosti během třiceti let těžby na nejbohatším nalezišti mědi v Severní Americe. Byla dobře vyprojektovaná a položená

a v létě dokonce hladká, pevná a sjízdná, kdykoli – a pokud vůbec – se jí dostalo měsíční údržby. Jakmile však napadl první sníh, silničáři dál než na hranice rezervace nejeli.

Byl to překrásný hornatý kraj, zabírající kusy pohoří Mentasta, Nutzotin a Chugach a celé Quilacké hory. Rozpínal se stovky kilometrů podél pobřeží Průlivu prince Williama, který byl domovem jedné z největších populací lososů na světě, a vždycky jste si sem mohli zaletět na ryby, pokud jste měli letadlo, nebo dost peněz na to, abyste si nějaké pronajali i s pilotem. Jaká škoda, že si něco takového může dovolit jen málokdo, litovali starousedlíci a často se jim přitom podařilo zachovat i vážnou tvář.

V rezervaci byly tucty přistávacích drah, některé dokonce spadaly i pod oficiální letové plány, jenže než se takový plán stačil vytisknout a vyvěsit, dráha zarostla rozpínajícím se lesem nebo ji podemlela řeka Kanuyaq, a když se po ní pilot letadla sháněl, měl smůlu. V Niniltně se dalo využít udržovanou, kilometr a půl dlouhou dráhu, avšak tam už zase čekala místní kmenová policie, která každé letadlo prošmejdila, jestli nepřeváží alkohol nebo drogy, což v závislosti na tom, co jste v letadle měli, mohlo skončit jen nepříjemnou osobní prohlídkou, ale také okamžitým zatčením.

Do rezervace a její nedotčené divočiny se tudíž mohli dostat jen ti, kteří měli přístup k letadlu a dostatečný politický vliv, aby si získali potřebná povolení. Pronájem malého letadla začínal na sto osmdesáti pěti dolarech za hodinu, a pokud vzdušný taxík neměl v cíli nikoho, koho by svezl zpátky, musel cestující zaplatit celý čtyřhodinový let sám, takže tuto formu přepravy využívali vesměs jen správci rezervace, američtí senátoři a sem tam nějaký guvernér se svými hosty.

Ano, byla to překrásná rezervace, dechberoucí rezervace, národní poklad, na tom se všichni shodli, především ti, kdo zde bydleli. Jen se tam nedalo dostat.

Kate upekla jedenáct bochníků chleba. Pět zabalila do alobalu a schovala ve venkovní spíži, šest naskládala do batohu pro Abela, protože to byl jediný člověk na planetě, který by dokázal zabít droždí pouhým pohledem. Dvanáctý bochník se jí nepovedl, protože jí při vytahování z pece sklouzla chňapka a ona si spálila prsty. V návalu vzteku jí pak mrštila přes celou místnost a byla ráda, že tenhle výbuch viděla jen Obluda.

Mrzutost se jí držela až do dalšího rána. Na žebříku si ukopala palec. Hřeben se jí zlomil v zacuchaných vlasech. Klapka kamen na dřevo odmítala spolupracovat, když se je pokoušela naložit do zásoby na dobu, co bude pryč, a stálo jí to půlhodinu času a spáleninu na druhé ruce, než se jí podařilo klapku upravit. Nasoukala se do kombinézy, obula si sněhule a rozrazilla dveře srubu. Obludě stačil jediný pohled na Katein výraz a klidila se jí z cesty.

„Díky,“ pronesla Kate dotčeně. „Přesně to jsem potřebovala.“ Práskla dveřmi, až se ze střechy ulomil rampouch a dopadl těsně vedle ní. Došla do garáže a zkontrolovala olej a benzín v novém skútru, který si pořídila loni v zimě. Byl to nejlepší model značky Arctic Cat, dokonalý společník pro cesty divočinou. Hnací pás byl čtyři metry dlouhý a čtyřicet centimetrů široký, díky přednímu pérování se stroj lépe ovládal i v hlubokém sněhu a disponoval větrem chlazeným dvouválcem a automatickou převodovkou. Na jednu nádrž zvládl v průměru dvě stě kilometrů, měl vyhřívaná řídítká a úložný prostor,

avšak navzdory všem vymoženostem, o kterých básnil prodavač, po šesti týdnech nečinnosti neměl motor chuť vyrazit za novým dobrodružstvím. Naopak se zdálo, že by nejradši dál kysnul v garáži. Kate hlasitě a jadrně klela. Obluda do garáže opatrně nakoukla a sledovala paničku z bezpečné vzdálenosti. Kate se zhluboka nadechla a vydechla, aby si rostoucí vztek nevybila na milované přítelkyni.

„Copak nemůžu vstát z postele špatnou nohou?“ zeptala se.
„Lidem se to občas stává.“

Tobě ne, odpověděla Obluda.

Kate si ztěžka povzdechla a posadila se na skútr. „Máš pravdu, Obludo,“ přikývla a natáhla k ní ruku. Fena k ní přiběhla a šouchla do ní hlavou. „Ale to, že jsem se k něčemu rozhodla, ještě neznamená, že se mi to musí líbit.“

Ovšemže ne, souhlasila Obluda.

„Potřebuju to dát někomu za vinu,“ pokračovala Kate.

Hlavně když to nebudu já, přitakala Obluda.

„Co třeba Jack?“

Obluda se tvářila pochybovačně, ale čím víc o tom Kate přemýšlela, tím víc se jí Jack Morgan jako potenciální kandidát zamlouval. Byl to on, kdo ji přinutil v půlce zimy opustit její vyhřáté a pohodlné útočiště a řešit problémy na místě, kam se snažila jezdit co nejmíň a kde žili lidé, s nimiž se nijak netoužila stýkat. Skutečnost, že pro něj znovu pracovala, jen do otevřené rány sypala další sůl. Když ho včera uviděla, musela se ze všech sil přemáhat, aby nezneuctila proslulou pohostinnost obyvatel buše a nabídla mu alespoň šálek kávy.

„Ale já si mám s kým povídat,“ prohodila trucovitě k Obludě. „Mám tebe. Já mu dám bobříka mlčení.“

Obluda jí olízla tvář velkým, vlhkým a chápavým jazykem. Kate se znovu otočila ke skútru.

Stiskla startér a tentokrát motor naskočil, dvakrát zakašlal a začal tiše příst. Odjistila lyžiny a vytlačila skútr z dílny. Zkontrolovala sadu pro přežití v úložném prostoru, vytáhla síť proti komárům, kterou tam zapomněla, když přišly první mrazy, a namísto ní dovnitř naskládala kartáček na zuby a náhradní spodní prádlo. Zkontrolovala, jestli jsou dveře roubenky odemčené. Byly.

Nenapadlo ji nic dalšího, čím by mohla odjezd oddálit. Zhluboka se nadechla a napřímila se. „Připravená, Obludo?“

Obluda byla na výlet připravená vždycky. Rozběhla se za skútre, který se zařváním a trhnutím vyrazil vpřed. Bylo další zářivé arktické ráno, obloha na jihovýchodě nepostřehnutelně bledla, ale očividně ještě nebyla připravená se podvolit sytému šedorůžovému odstínu úsvitu.

Usedlost Abela Int-Houta byla třikrát tak velká jako ta, kterou Kate zdédila po otci. Rozkládala se na idylickém místě u paty Quilackých hor, na břehu dlouhého, hlubokého jezera. Až za půl roku roztaje sních, odhalí vedle hladiny dlouhý pás udržované trávy, na němž pohodlně přistane i dvoumotorové letadlo beechcraft. Abelova cessna stávala zajištěná nedaleko domu, pokud se zrovna ten rok nepohupoval na hladině jezera beaver s plováky. Letos si pořídil letadlo s lyžemi a udusaný sních na přistávací dráze nasvědčoval o mnoha startech a přistáních, jak za Abelem létali na návštěvu přátelé z celé země.

Abelův dům nebyl žádný obyčejný srub. Měl vnější síťové dveře a okna, rudé šindele na střeše, širokou verandu táhnoucí

se podél tří stran domu, tekoucí vodu – teplou i studenou – a největší luxus ze všech, splachovací záchod. Zahrada byla poměrně skromná, rozkládala se na ploše jednoho akru a přes léto ji zakrýval černý igelit s rovnoměrně rozmístěnými otvory, kterými Abel lákal ven brokolici a květák. Skleník zabíral větší plochu než celý dům. V něm Abel pěstoval rajčata a dýně a jednoho blahého léta se dokonce blýskl s malinkou kukuřicí. A jako by toho bylo málo, za skleníkem rostly řady hrášku a malin a byl tam i záhon s jahodami, který hrozil jednoho dne zarůst i přistávací dráhu. O kus dál na kopci se nacházel malý hřbitov, kde spočívaly dvě generace Int-Houtů, po dlouhém produktivním životě plném rýžování zlata, lovení bobrů a kun a rybaření. Nejnovější náhrobek patřil Abelově manželce, která zemřela před třemi lety.

Kateina chata a usedlost možná působily úhledným a udržovaným dojmem, ale Abelův domov vypadal jako z obálky magazínu o bydlení a zahradničení a Kate se při každé návštěvě neubránila bodnutí závisti.

Abel sněžné skútry nesnášel, a tak Kate ten svůj nechala o kus dál za závějí sněhu a došla k usedlosti pěšky po ušlapané cestičce. Obluda poskakovala vedle ní a chňapala po větvích obalených čirou vrstvičkou ledu. Kdykoli se jí podařilo některou stáhnout a zasypat sebe i Kate sprškou drobounkých krystalků, vrhla na ni výraz, kterým se přímo dožadovala, aby si s ní Kate hrála. Kate ji honila, a než doběhly k usedlosti, byly obě úplně bez dechu. Obklopila je smečka psů, vesměs huskyů a jejich kříženců, a všichni na ně nadšeně skákali a s hlasitým štěkotem je vítali.

Obluda jejich dovádění snášela asi šedesát vteřin, než jí došla trpělivost a přerušila je jediným, ostrým vyštěknutím. Okamžitě

se rozhostilo ticho. Půlka smečky přitiskla uši k hlavě a smířlivě zakývala ocasem, druhá půlka se překulila na záda a zahrabala tlapkami ve vzduchu. Obluda se na Kate vítězoslavně zadívala.

„Ano, jsi nejlepší,“ potvrdila jí Kate.

Slyšel je přicházet a už na ně čekal ve dveřích. „Co tu ksakru pohledáváš?“

„Taky tě ráda vidím, Abele.“

Dramaticky si odkašlal a rozmáchl se rukama. „Co mi ne-seš?“

„Šest bochníků chleba,“ odpověděla a podala mu je. „Ne že by sis je zasloužil – pořád mi dlužíš losí kýtu.“

„O čem to probůh žvaníš, děvče?“

Ukázala na dlouhý kus masa o velikosti kýty dobře živeného býka, který visel z jeho spíže, pečlivě zabalený v plachtě. „Myslela jsem, že mi z losa vždycky dáváš první kousek.“ Podíval se stejným směrem a do vrásčitých tváří mu vystoupal ruměnc. Uchechtla se. „Měl by sis dávat většího bacha, Abele. Jestli tě načapou, jak lovíš losy mimo sezónu, seberou ti letadlo i pušku a zbytek života strávíš za mřížemi.“

„Zatraceně, holka,“ odfrkl si s napjatým úsměvem, „přece víš, že lovím jen pro obživu. Od chvíle, co ten zákon v osmdesátém roce schválili, můžu v rezervaci střílet co chci a kdy chci, pokud je to nezbytný k přežití.“

Znovu se zasmála a rozpřáhla paže a Abel si odfrkl a popadl ji do medvědího objetí, až jí pohmoždil žebra. „Nedělej tu ze mě pytláka, holka, a pojď radši dál.“

Abel Int-Hout připomínal divokého starého orla. Řídnoucí bílé vlasy nosil sčesané dozadu a hrdý, zašpičatělý nos mu výrazně trčel mezi vybledlýma, avšak stále bystrýma modrýma

očima. Kate ne poprvé napadlo, že Abel Int-Hout stává na prahu své usedlosti jako Tennysonův orel, který pařáty svírá okraj své skály, hrdý, majetnický a připravený zuřivě chránit, co je jeho.

Dovedl ji do kuchyně. „Kam se chystáš?“ zeptal se a nalil kávu do dvou hrnků. Ze skříňky vytáhl plechovku s kondenzovaným mlékem, dózu s cukrem, jednu lžičku a balení sušenek.

Kate se přisunula ke stolu a opřela se lokty o igelitový ubrus. „Chci navštívit *emaaga*,“ vysvětlila.

Zvedl hlavu a změřil si ji pronikavým pohledem. „Jedeš do Niniltny?“

„Jo.“

„Doma už ses dlouho neukázala.“

„Niniltna není můj domov, Abele,“ odušila zamýšleně a na okamžik zapomněla, s kým mluví. „Jen jsem se tam narodila.“

Odfykl si. „Jestli to tam tak nenávidíš, proč se tam vlečeš uprostřed zimy?“

„Nevleču se tam.“

Znovu si odfykl. „Jo, slyšel jsem. Na mou věru, děvče, nechápu, proč se s těmi pekelnými stroji obtěžuješ. Jsou špinavé, řvou jako pomínuté, neumějí se rozmnožovat a ani člověku nedělají společnost.“

„Ne, Abele,“ souhlasila krotce a potlačila poznámku o tom, že jeho letadlo nadělá víc hluku než tucet skútrů, a rozmnožovat se taky neumí. Schopnost nahlížet na věci dvojím metrem rozhodně nepatřila k Abelovým nejlepším vlastnostem.

Abel žil na usedlosti sám, pouze ve společnosti hejna krotkých hus, sedmi koček a bezpočtu psů. Kdysi pracoval jako rybář, ale nyní už byl v důchodu a jeho děti, kterým se život v divočině

přičil, se přestěhovaly do Cordovy a Anchorage nebo se rozprchly za hranice. Abel zůstal tady. Tohle byl jeho domov. Jeho život.

Abel se přiženil do rodiny Kateiny matky a buď byl Katein prastrýc, nebo bratranec z druhého kolena, to nikdy nedokázali rozluštit. Katein otec se utopil v Průlivu prince Williama, když jí bylo osm. Její matka zemřela dva roky předtím a babička rozhodla, že se Kate přestěhuje do Niniltny a bude vyrůstat u ní. Osmiletá Kate rezolutně odmítla. A do tohoto sporu zdrcující síly a nehybného kamene se vložil Abel. Vzal Kate k sobě, dovoľoval jí vracet se na víkendy na otcovu usedlost a choval se k ní stejně jako k vlastním dětem, možná jí oproti nim i trochu nadřžoval. Byli totiž ze stejného těsta.

Abelovy děti zájmy svého otce nesdílely, a tak naučil Kate všechno, co by jí býval naučil její táta, kdyby ještě žil. Bral ji na lov jelenců černoocasých, který spočíval v číhání u paty stromu, někdy i celé hodiny, pokud to bylo třeba, protože lovec musel počkat, až jelenec udělá první krok. Ukázal jí, jak spravit rybářskou síť tak, aby v ní lososi zůstali, než je rybáři pochyťají, a neroztrhali ji na kusy. Jak vykuchat losa, aniž by poškodila vnitřní orgány a proměnila celý proces v zelená, smradlavá jatka, a jak ho stáhnout z kůže a naporcovat, aby z něj udělala steaky a pečení a ne, jak se jí podařilo při prvních dvou pokusech, losí burgery na celou zimu.

Abel jim naléval kávu a Kate ho při tom sledovala se směsicí lásky a pobavení. Když zvedl hlavu, v očích mu šibalsky zajiskřilo. „Žádný připomínky? Dneska se na hádku se mnou necítíš, děvče?“ Kate se mlčky usmála. „Tak spust', proč jedeš za Jekaterinou?“

Napila se kávy. „Někoho hledám.“

„Koho?“

„Vlastně jde o dva muže. Rangera Marka Millera a vyšetřovatele z kanceláře návladního. Znáš ho; setkali jste se, když jsi byl posledně u mě. Kenneth Dahl?“

Abel se zamyslel a očima jí pátral ve tváři. „Jo, pamatuju se... alespoň myslím,“ pronesl opatrně. „Cizák z Bostonu, vypadal jako Kennedyho dvojče. Samý zuby, mozek žádnej.“ Škodolibě se kochal pohledem na její ruměnc. „Proč po něm jdeš? Dluží ti prachy?“

Kate se zhluboka nadechla. Už tak bylo dost špatné, že Kennethu Dahlovi ukázala život v rezervaci, natožpak *proč* to udělala. Při vzpomínce na Jackova poslední slova předchozího dne, na ono *proč*, radši ani nechtěla myslet. Stačilo, že její chování v Kenovi vzbudilo dojem, že se tu vyzná a chápe, jak místní uvažují. Ba co hůř, nepochybovala o tom, že se Ken po stopách pohřešovaného rangera vydal jen proto, aby jí něco dokázal. Ken se ztratil před dvěma týdny – poslední dva týdny mrzlo a nesněžilo. Neměla čas na diskuze o svém milostném životě, nyní už záviselo na každé minutě. Pomalu vydechla a Abelovu poznámku přešla. „Setkal ses s tím rangerem někdy?“

„Možná,“ připustil Abel se zklamaným výrazem ve tváři. „Mně připadají všichni stejní. Co od něj chceš?“

„Pohřešuje se. Jack za ním poslal Kena a teď už se nehlásí ani Ken. Dělán laskavost kanceláři návladního, na náklady FBI.“

„FBI?“

Zakřenila se. „Netvař se tak vyděšeně, Abele. Lovení mimo sezónu FBI pořád nechává na místních úřadech. Otec toho pohřešovaného rangera je americký kongresman, a tak si vyžádal